

Jeg troer derfor nok, at man kan acquiescere ved Lovforslaget, som det foreligger, efter den Forklaring af sammes § 4, som den høitærede Minister har givet.

Jessen: Ja, dersom man turde vente, at Befolkningen i dette Tilfælde anskaffede sig Rigsdagstidenden og havde den ved Haanden, naar den læste den nye Lov, saa kunde man maastee nok berolige sig, men det vil vistnok ikke blive Tilfældet. Hvorledes den ærede sidste Taler har kunnet finde det, som han har villet læse, ud af den Affattelse, som Lovforslaget har faaet, er mig rigtignok aldeles ubegribeligt. Den høitærede Indenrigsminister maa dog endnu tillade mig at bemærke, at, naar der skal lignedes halvt paa Grund og Næring og halvt paa Afsumancesum, saa kan der kun lignedes $\frac{1}{4}$ som personlig Skat, idet den første Halvdeel jo atter bliver deelt i to Halvdele, nemlig mellem Grund og Næring. — Der er endnu blot een Ting, som jeg skal berøre, fordi den har spillet en stor Rolle saavel her i Salen som under Forhandlingerne i Folkethinget. Det er nemlig det sidste Udtryk, som den høitærede Minister brugte, at det var et lille Bidrag, som der her var Tale om. Jeg vil erkjende, at det for Hartkornet paa Landet vistnok vil stille sig som et lille Bidrag, men, da der i Lovens 11te Februar 1863 — om hvilken jeg jo nu har faaet Bekræftelse paa, at den endnu ikke er gjældende eller traadt i Kraft i nogen som helst Kjøbstad her i Landet — er opfundet et saakaldt Hartkorn paa Brostenene, som virkelig ikke er nær saa værdifuldt som det, der ligger paa Landet, saa vil det Bidrag, som skal udredes af dem, virkelig for mange af Kjøbstæderne ikke blive saa lille. Det vil for Byer paa 10,000 Menneffer udgjøre omtrent 1,700 Rb. om Aaret. Hvis der nu ikke af Statskassen var sørget for, at ogsaa andre Udgifter paa samme Tid skulde udredes til den af Kjøbstæderne, kunne dette vel endda ikke kaldes noget særdeles stort Bidrag at udrede, men, da der netop for Dieblirket hviler mange Udgifter til Statskassen paa Kommunernes Budgetter, saa er det virkelig et meget søleligt Bidrag, som disse ved den her foreslaaede Lov faae at bære, og om alle disse Bidrag kommer det dog til

at hedde sig, at det er Communeskatter, der svares, istedetfor at det er Statskatter, og dette er for de paagjældende Communalbestyrelser heller ingenlunde ligegyldigt. Jeg troer derfor, at det vilde være overmaade billigt og ønskeligt, om vi kunde blive enige om at give en længere Betalingstid, saaledes at det aarlige Bidrag nedfattes til det Halve. Jeg nærer imidlertid ikke noget stort Haab om, at dette vil vinde nogen Samstemning. Derimod har jeg, for at gjentage det kort, Ret i, hvad jeg har sagt med Hensyn til mit Endringsforslag, nemlig at det fortjener at vedtages; derom nærer jeg idetmindste ikke den mindste Tvivl.

Krieger: Jeg har saameget mindre Betænkelighed ved at stemme imod det ærede Medlems Endringsforslag og ved altsaa at holde mig til Lovforslaget, som det foreligger, som jeg nærer det Haab, at Forslaget til den almindelige Kjøbstadcommunallov vil blive vedtaget i denne Samling, hvad enten Landstinget nu maatte bestemme sig til at foretage nogle enkelte, mindre væsentlige Forandringer i Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra Folkethinget, eller at tage det usforandret, og i saa Fald vil der i § 21 af samme indeholdes en Bestemmelse med Hensyn til det hele Skattevæsen for Communerne, som gjør, at jeg troer, at vi snarere bør blive staaende ved den Affattelse af det nærværende Lovforslag, som har fundet Sted i Folkethinget. — Jeg vil endnu med Hensyn til dets § 3 gjøre den Bemærkning, at jeg anseer det for utvivlsomt, at naar der i den staaer „efter Indstilling af Amtsraadene eller Communalbestyrelserne“, saa er derved meent det Samme, som om der mere nøiagtigt stod „vedkommende Amtsraad eller vedkommende Kjøbstadcommunalbestyrelse“. Uagtet det nemlig ganske vist er et noget eiendommeligt Forhold, at f. Ex. Mariager indirecte andrager paa, at Hobro skal betale Mere — og dette bliver paa en Maade Resultatet —, saa kan det dog ikke være Meningen, at alle Communalbestyrelserne skulle være enige om, at en enkelt skal blive fri, men Meningen maa være, at, naar Indstilling er gjort fra en enkelt Communalbestyrelse om fritagelse eller Nedsættelse, kan dette bevilges af Ministeren, og dette bli-